

EL SINDICAT ACTUA

Dia 23 d'agost s'adjudicaren les places per a mestres provisionals, desplaçats, i per a aquells que enguany han passat les oposicions. La feina del Sindicat va consistir en distribuir fotocopies de les places que hi havia i les que anaven sortint al llarg de la sessió perquè els mestres poguessin fer una evaluació prèvia dels destins segons les seves preferències fent així que el nerviosisme i manca d'informació fos mínima dintre de lo que cap.

Això va ser una acció parcial i ràpida que fa veure la necessitat de plantetjar-nos la qüestió del control de la col·locació, problemàtica molt greu que hem de resoldre ben aviat.

CAMBIOS EN LA INSPECCION

La plantilla de inspectores tècnics de E.G.B. de nuestras Islas aumenta este curso en número a pesar de que nos deje - por poco tiempo, esperamos - Gabriel Salom quien marcha a Alemania en comisión de servicios. Dos nuevos inspectores de las últimas oposiciones, Vicente José Ramos Miguel (Madrileño y que trabajaba en Educ. Especial y como PNN de Escuela Normal) y Carmen Font Martinez (maestra y tambien madrileña). Además de la llegada de Llorenç Vidal procedente de la Inspección de Cádiz y ya conocido por aquí.

Así pues serán 5 los técnicos que podrán -ahora mucho mas holgadamente- orientar y ayudarnos en nuestra labor.

" Carme i Vicenç. benvinguts i Llorenç, ben tornat!"

L'ESCOLA: UN MAGATZEM DE NINS O UN CENTRE D'EDUCACIÓ

Quan un mestre es troba amb un altre company seu de treball, i es posen a intercanviar opinions sobre la situació dels seus centres de treball, molt estrany seria que entre altres questions no s'arribi a la tòpica i fatidica pregunta: quants de nins hi han a sa teva classe? la resposta no es fa esperar: quaranta; pero encara no sé si queixar-me, un altre mestre de primer curs en té quaranta-dos, i el de tercer curs en té quaranta-sis; I ja no parlem de certes escoles de Ciutat que en tenen quaranta-set, quaranta-nou, cinquanta i més nins a dins quatre parets, i a alguns pobles s'arriben a xifres més grosses.

Si algú no sia mestre, però té infants en edat escolar sent aquests números, creu que li volen fer una broma. Això no és possible!, exclama. I que pot fer una persona amb tanta al·lotèa? La resposta és evident: fer un magatzem de nins.

Ja no hi haurà problemes vergonyosos d'estadística -que senyalarien la manca d'escoles- perquè "oficialment" quasi tots els infants de sis a quatorze estaran aficats a dins un edifici i no pel carrer.

Què importa com estiguen escolaritzats! Que s'aguantin es pares! I es mestres com s'ón funcionaris no han de fer més que obrir i admetre nins i més nins. Si encara s'atreveixen a piular i a dir res, ja s'encarregaran d'enfrentar pares i mestres, i dir-lis que fan que no ensenyen als seus infants! També les asustaran amb la burocràcia: Han

programat? Tenen el quadern de classe? han enviat llistes de material per quadruplicat? Expliqui una lliçó i qualificarem sa seva feina.

El mestre, confús, humiliat i manat, se sentirà el que volen que se senti: un rebedor d'ordres, un feel complidor de la seva alta missió: amagatzamar nins!

Si encara dubta que així es pot educar, se li dirà que encara no estam en condicions econòmiques de tenir trenta infants per aula. No tot s'ha de demanar de cop! s'ha d'anar poc a poc. No som a Suècia!

Però; si un país no dedica tots els seus esforços en primer lloc a millorar la qualitat del seu ensenyament. Per quina causa més justa els pot emprar?.. En armament? En cafè?...

Es necessari que se sàpiga que quan una classe té més de trenta nins per mestre, les condicions per impartir una educació i uns coneixements que tenguin en compte els problemes d'aprenentatge dels infants, disminueixen progressivament. Ja no parlem de quan aquestes quantitats arriben a 40, 50 i més.

Per tant, tota societat i totes les persones preocupades realment per a que els infants tenguin una bona educació han d'exigir a l'administració: no volem més magatzems de nins; si volem trenta infants per curs!

Si vos sona a rondaia, entrau a dins una Escola i mirau...

Ramon Bassa